

Het verborgen leven van Emma

Elisabeth Riphagen

Inkijkexemplaar

Het verborgen leven
Van
Emma

Eerste druk 2021
Copyright © Elisabeth Riphagen

Omslag vormgeving Probeeld | Ambilicious
Omslag foto Jinko Adam's
Omslag model Thirza Riphagen (kleindochter Elisabeth)

Binnenwerk vormgeving Ambilicious
Redactie Inana van den Berg | Ambilicious

ISBN 978-94-93275-08-9 | NUR 343

Copyright © 2021 Ambilicious, Breda
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het verborgen leven Van Emma

Voor Stephen

Er is geen einde
en geen begin
aan deze tocht.
Geen toekomst
geen verleden
alleen dit wonderlijke
gespleten lange heden.

M. Vasalis

OORSPRONG

1962

‘Emma, waar zit je? Kom onmiddellijk naar beneden.’

Met beide handen klemt Emma de bril van de toiletpot vast. Nee, staat haar moeder weer voor de deur? Ze houdt haar adem in en luistert gespannen naar de geluiden aan de andere kant van de deur.

‘Emma, geef antwoord. Laat je moeder niet zo lang wachten.’ De stem is snibbig. Ze is bang voor die stem en rilt. Een stem die haar overal achtervolgt. Emma verstijft. Ga weg, alsjeblieft blijf niet voor de deur staan, denkt ze. Ze blijft gebogen over de wc-pot hangen en luistert.

Geritsel van kleding en geschuifel van voetstappen lijken langzaam te verdwijnen. Een diepe zucht ontsnapt uit Emma's mond. Wat een gedoe met haar moeder. Het lijkt wel alsof ze haar de hele dag in de gaten houdt. Emma wil dit niet meer. De spanning kruipt onder haar huid. Ze richt zich op en keert zich naar de deur. Schuin over haar schouder kijkt ze naar de witte toiletpot en ziet de vieze plekken aan de binnenrand. Snel pakt ze een zakdoek en veegt de binnenkant van de pot schoon. Ooit moet het marmer wit zijn geweest, nu is de kleur dof en lichtbruin van aangekoekte smerigheid. Opnieuw richt ze zich op en wacht tot de voetstappen wegblijven. Met een snelle beweging pakt ze het glas water naast haar op de granieten vloer. Lukt het om met één glas water het eten uit haar maag te krijgen?

In één teug drinkt ze het glas leeg.

Opnieuw probeert ze te kotsen. Deze keer lukt het niet. Een grote massa eten blijft halverwege haar slokdarm en maag hangen. Er komt geen enkele beweging in. Met haar hand knijpt ze haar strottenhoofd dicht, zet vanuit haar maag een zware druk op de massa en probeert opnieuw te braken.

Paniek komt omhoog als ze merkt dat het niet lukt. Begint ze nu de regie over haar lichaam kwijt te raken? Waarom lukt het vandaag niet en de andere dagen wel? Zal ze deze keer haar vingers in haar keel steken? Ze had met zichzelf afgesproken het niet meer te doen. De bovenkant van haar rechterhand ziet er gehavend uit. Ze moet uitkijken dat er niet meer wondjes op haar hand bijkomen. Ze doet het en steekt drie vinger in haar keel, ook dat helpt niet.

Paniek.

Er komt geen beweging in de massa. Water, nog meer water heeft ze nodig. Alles moet er uit. Het moet! Ze draait zich naar de deur om, haalt het haakje omhoog en kijkt gejaagd om zich heen. De kust is vrij.

Ze rent naar de kraan in de keuken en drinkt twee grote glazen achter elkaar leeg. Het derde glas neemt ze mee terug naar de wc. Het is een wonder dat niemand haar ziet. Snel trekt ze de deur achter zich dicht en buigt zich opnieuw over de pot. Deze keer lukt het wel. Eindelijk is haar maag leeg.

Hijgend rust ze tegen de muur uit en slaakt een zucht van verlichting. Het is gelukt. Een gevoel van vrijheid en trots komt omhoog. Een gevoel dat ze overwonnen heeft.

Gefascineerd kijkt ze naar de vieze brij in de wc-pot en spoelt het met een trek aan het metalen koord van de waterbak weg. Met een klaterend geluid verdwijnt de warme massa door het koude riool. Niemand heeft haar gehoord of gezien. Ook deze keer is ze iedereen te slim af. Nog natrillend gaat ze op de wc-bril zitten en haalt een klein spiegeltje uit haar zak. Ze ziet een rood gezicht met uitpuilende ogen en natte wangen van de tranen. Met een zakdoek veegt ze haar gezicht schoon. Dan

richt ze zich op, haalt het haakje van de deur en loopt naar buiten.

‘Dus toch. Je zit op de wc. Kon je geen antwoord geven?’

Ze schrikt zich dood als ze de stem van moeder hoort. Moeder staat wijdbeens in de gang met haar handen in haar zij en kijkt haar onderzoekend aan. Heeft moeder haar horen kotsen? Met een snelle beweging probeert ze haar moeder te ontwijken.

‘Wat doe jij met een glas in de wc?’ Ze pakt Emma bij haar arm.

Boos en geïrriteerd schudt Emma haar moeders arm van zich af. ‘Sebastiaan zal wel met water hebben gespeeld. Het glas stond op de grond,’ zegt ze achteloos.

Moeder zucht en loopt handenwringend achter Emma de keuken in. In de deuropening blijft ze staan. ‘Emma, kan je vertellen wat je altijd in die wc doet?’

Emma zwijgt. Ze weet dat ze het verliest van haar moeder als ze antwoord geeft.

Moeder keert zich om en loopt door de marmeren gang de trap op naar boven. Halverwege de trap blijft ze staan en roept over de trapleuning heen. ‘Emma, ik ben duizelig. Ik ga naar bed. Als er klanten in de winkel komen, wil jij ze dan helpen?’

Emma wil schreeuwen dat ze er geen zin in heeft. Dat haar moeder zelf verantwoordelijk is voor die rotwinkel. Maar ze zwijgt.